

Posudek vedoucí bakalářské práce Petry Homolové

Existencialismus v románu El túnel od Ernesta Sábata

Bakalářská práce Petry Homolové se věnuje prvnímu románovému dílu významného argentinského autora Ernesta Sábata (1911-2011), *Túnel*, v němž se soustřeďuje na rysy existencialismu, s nímž bývá Sábatova tvorba dávána do souvislosti.

Práce je jasně rozvržená. Autorka postupuje od definování dobového kontextu k Sábatově životu a jeho názorům na literaturu. Dokáže vybrat to, co je pro jeho umělecký vývoj a estetické názory podstatné, tedy především Sábatova studia přírodních věd a posléze práci fyzika, kterému však věda a vývoj lidstva obecně přináší velké rozčarování. Petra Homolová tedy ukazuje, jak existencialismus u Sábata silně vychází z jeho osobních prožitků, pochybností a skepse. Jak autorka ukazuje, Sábato byl i navíc významný esejista a právě v eseích reflektovat nejen literární, ale i obecně lidské otázky. Podobně jako v románu, který pro něj představoval žánr, v němž lze položit důraz na subjektivitu postav – proto i obliba ich—formy.

Jádro práce je věnováno románu *Túnel*, a to hlavně postavám, na nichž autorka hledá a analyzuje zmíněné existenciální rysy. Největší pozornost je logicky věnována Juanu Pablovi Castelovi (zajímavé je srovnání s Camusovým Meursaultem), ale autorka nezapomíná ani na Mariu – u níž si všímá tajemství, které ji obestírá; čtenář toho o ní mnoho neví, byť se stává hybatelkou děje. Jen mi není jasné, proč se v kapitole o Marii probírají i obecnější témata spjatá s románem a jeho výstavbou. Ráda bych se v diskusi vrátila ke Castelově obrazu, který je spouštěčem milostného vztahu s Mariou. Je možné ho nějak interpretovat právě v souvislosti s protagonisty románu?

Zdařilá je rovněž kapitola o dalších momentech a elementech odcizení, v níž autorka pojednává motiv slepoty, sny, dopisy a telefonní hovory; dokazuje, jak komunikace mezi Juanem Pablem a Mariou je iracionální, absurdní a ničivá. Možná jsou si nakonec povahově bližší, než se na první pohled může zdát. Je Maria pouze obětí?

Po formální stránce je práce rovněž patřičně zvládnutá, P. Homolová dobře pracuje s prameny a sekundární literaturou, problémem jsou občasné stylistické neobratnosti (s. 17 „důkladně zakomponoval scénu“, asi mělo být důmyslně; s. 14 „pro své filosofické a intelektuální úvahy si vyhranil eseje“ – zřejmě vyhradil, špatné používání zájmena „můj, svůj“ – např. s. 12).

Práce Petry Homolové splňuje požadavky kladené na bakalářské práce, proti ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *výborně*.

Praha, 20. 8. 2017

Mgr. Dora Poláková Ph.D.